

LUKÁCS SÁNDOR

Az udvar

Jókai Annának

nyarak sugaras medreiben
 víz-asszony pergeti gyöngyeit hajunkra
 ahogy írod „A tigrisfej az őz testébe olvad.
 A formációk nem moccannak, az éter kéksége
 biztonsággal tartja őket.” de bárhogy is,
 egyszer kisiklunk észrevétlenül
 a kékség szüntelen öleléséből –
 általunk teremtett távlatok
 őszbe hervadó sétányain
 a morzsák helyett elszórt vérpelyheken
 mégiscsak hazatalálunk –
 keresztülvágva elvadult kerteken
 az eget tartó tűzfalak között
 megleljük ismét az u d v a r t
 bokrok csonkjaiban a szétgurult patkószegeket
 várva hogy tenyerünkben kifényesedjenek újra
 a megtöppedt gesztenyék –
 és mintha átaludtunk volna mindent
 egy régi sláger lassú ütemére
 felhúzott vekker-szívünk ott ketyeg már
 elárvult polcainkon –

Woland naplójából

Mester: Kicsoda vagy tehát?

Woland: Az erő része, mely örökké rosszra tör és örökké jót művel.

Nem, Azazello, nem tudnak ezek semmit.
 Élnek Isten barmaként, és csak felgyűrt ingujjuk
 jelzi tettvágyukat. Széltolja hitüket a pénz,
 s ha köztük vagyok, szivarfüstömből szellemem
 szabadul néha szűk látókörukbe –
 Hiába képzeli senkinek Berlioz Kantot,
 érvelésemre megmozdul benne valami.
 Még hátba verhetik egymást Hontalan Ivánnal,
 mielőtt az olajos sínekre lépne.

Most, hogy kitakarózott a város, és belátsz
 a mosdatlan otthonokba, feltáru előtted életük.
 A szódáslovak sörényébe kapaszkodó szél szemetet
 hord a Szadovaja utca kapualjaiból. Ennél mélyebbre
 csak a Mester agyában süllyedt az idő. Pilátus hiába
 vár, a holdfény ösvényén Ha-Nocri nem tűnik szeme elé.
 De tudd meg, Azazello,
 néha bennem is rejtezik kímélet.
 Ha lyukas is a zoknim, aranyrögökön járok,
 és Margarita illatát hordozom magam körül –